

גליון מספר 66

ילדי הצדיק

בעין העדשה

אהבת חנם

מדברי קדשו של מורינו הרב שליט"א

תלמידי ר' עקיבא מתו כי לא נהגו כבוד זה בזה, פדי שהתפלה ותקבל, אדם צריך לראות תמיד להיות נכבד אחד לשני. אם אנשים לא פנועים אחד לשני, אם יש איזשהו פרוז, אז מיד התפלה לא יכולה להתקבל.

זה מה שאמר המן לאחשוורוש אתה צריך לפרד את עם ישראל רק עם מפגז ומפגז, כשהם מפגזים, אפילו יצחקו ויתפללו התפלה לא תתקבל, לכן אמרה אסתר: "לך פנוס את כל היהודים", 'פנוס' צריך להיות פנוס אחדות, להיות בחד.

הבית הראשון חרב בגלל עבודה זרה ובגלל שפיכות דמים, אבל הבית השני נחרב אחר 420 שנה למרות שכן למדו תורה והיה הכל בסדר, כי הייתה שגאת חנם. כשיש שגאת חנם אין דבר יותר גרוע מזה.

אנחנו צריכים רק להרבות באהבת חנם, אהבת חנם פרושו, שאדם לא יעליב אף אחד ולא יצחק על אף אחד, לא יעליל על אף אחד והוא תמיד צריך להרגיש בטול גמור לכל יהודי.

פתיב באגרת הרמב"ן שקשאדם מדבר עם השני הוא צריך ממש להתרחק ממנו ולהתבונש ממנו, להרגיש בושה ופחד מפל אדם ואדם בעולם, מפל יהודי ויהודי, נמצא בפחד אולי נפגע ואולי אני נעשה משהו שלא פשוטה, רבנו אמר על העולם, ראוי שיתמהו עצמן על האהבה שבינינו.

עקר העבודה זה רק הגאווה, יש מכתבים מר' נתן שכותב שעקר ההתבודדות צריכה להיות על אהבת חברים, זה עקר ההתבודדות, העקר והרב על אהבת חברים.

בינות לעצי היער – על יד מודיעין – טיול מספר 11

דבר המשנה

ילדים צדיקים ומתוקים שלום וברכה!

מיומו השני של חג הפסח אנו סופרים ומונים את הימים לקראת חג מתן תורה יום אחד, שני ימים, שלושה, עוד יום שמקרב אותנו ליום הגדול, למה אנו סופרים? מדוע מונים את הימים? והרי אין אף חג שהתורה מצוה עלינו לספר את הימים לקראתו?

אלא שבעבודת ה', בקנין התורה, חיבים אנו להתקדם צעד אחר צעד, יום ועוד יום בהתעלות, בהתקדמות עוד שלב, ועוד דרגה עד שנגיע לדרגה בה נהיה ראויים לקבלת תורה, בלוקטי הלכות מכאר רבי נתן "אין הקדוש ברוך הוא חפץ מהאדם שיעשה עבודות גבוהות דוקא מה שאין בכחו לעשות, רק ה' יתברך חפץ שיעשה מה שאפשר לו, לפי מדרגתו דהינו שילך מדרגה לדרגה בבחינת סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, שצריכין לילך מדרגא לדרגא נמצא שאין האדם צריך כי אם לעבד את ה' יתברך לפי מדרגתו, דהינו שישמיד עצמו מעט מעט.

כמו שאנו מבקשים בכל בקר "שתרגילנו בתורתך" - לעמל, להתקדם כל יום עוד קצת, עוד מעט, עד שתהפך העבודה להרגל, לחלק מאתנו. כך נוכל להגיע מוכנים וראויים לקבלת התורה.

והיה רצון שזנקה...

א גוט שבת, המשגיח נפתלי ביק.

מל עוב-

מעופף ליבנו שולחים אנו את ברכתנו לחתן:

אהרן ספר נ"י

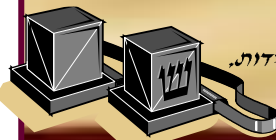
לרגל הכנסו לעול תורה ופיצות.

יהי רצון שתזכה לעלות מעלה מעלה בעבודת ה' ובדרכי החסידות.

בדרך רבנו הקדוש ומורינו הרב שליט"א.

מאחלים: ילדי הצדיק.

תמונות הישבות

תקציר: הפרנס ר' אברהם ברייטינגן הגיע לביתו של ר' ישעיה לשמוע ממנו אודות מה שקרה עם זאב. ר' אברהם התוודע לצומו של ר' ישעיה, ר' ישעיה ביקש ממנו שיבטיח לו שלא יספר זאת לאדם.

"את רצון מעלת כבודו אמלא", ענה הפרנס, בתקעו את כף ימינו לתוך יד הרב שהושטה כנגדו. "אף על פי כן, ירשה לי מורנו ורבנו להביע את ספקותי אם אמנם זוהי הדרך הרצויה. מעלת כבודו מתיחס באופן חמור מדי אל מה שנראה בעיניו כשגגה שיצאה מלפניו. ואילו אני סבור שמעלת כבודו צריך, ואולי אף חייב הוא, דוקא בהתחשבו עם משרתו, להעמיד את הדבר בפני אחרים בצורה פחות חמורה. אינני מתכוון חס ושלום שמעלת כבודו יחטא כלפי האמת, אפילו כחוט השערה. אם מעלת כבודו יספר לכל אחד על השתלשלות הדברים כפי שספר לי, כל איש בלתי משוחד ימצא לו בודאי צד של זכות. אף אם מעלת כבודו יופיע לעיני כל כאיש המתחרט על עוונו, מה יאמרו האחרים? למען כבוד התורה, מחויב מעלת כבודו להזהר מלהופיע ברבים באור בלתי רצוי. כל אחד מאתנו מוערך בעיני האחרים, כפי שהוא מעריך את עצמו.

פה בחדרי חדרים, בעמדו לפני קונו, רשאי אולי מעלת כבודו להאשים את עצמו ולהתודות על חטאו; אך בעמדו לפני עם ועדה, יפגע מעלת כבודו בכבוד התורה, אם לא ישמור על כבוד עצמו. בצבור, על מעלת כבודו להופיע בתור גדול התורה ואדם השלם, כפי שהעולם כולו מכירו ומוקירו.

ולעצם הענין לא חטא מעלת כבודו כלל וכלל, בשעה שהשתמש בכל הדרכים הכשרות, כדי לקבל בחזרה את

חפצי הערך שלו. אם נקטה אחר כך המשטרה באמצעי כה אכזרי, אשר פגע - כפי הנראה - באיש חף מפשע, מעלת כבודו לא התכוון לכך, ואחראים על כך רק אלה שהחליטו על המעשה והוציאוהו לפועל. מעלת כבודו שאיננו אחראי לכך! האם יכול מעלת כבודו לטעון שעשה מעשה נגד דין מפורש בש"ס ופוסקים?"

רבי ישעיה השתתק לרגע, בשמעו את דבריו מלאי האהבה והידידות של פרנסו הראשון. אותות אהבה אלה נעמו ללבו הפצוע, אך בת הצחוק העצובה שהופיעה על שפתיו הוכיחה מיד, שהצד החלש אשר בדברי הסנגוריא לא נעלם ממנו.

ר' אברהם, אוהב נאמן אתה לי. אך, כפי שאמרו חז"ל "האהבה מקלקלת את השורה". בכל דבור מדבריך ראיתי כעת, כמה אמת יש במאמר זה. אוהב נאמן כמוך איננו יכול להיות שופט ללא משוא פנים. אחרת, כיצד יכולת לשאול

אותי, אם עברתי על איזה דין בש"ס ופוסקים? הכנס אל התלמוד תורה, ושאל נא כל ילד אשר יקרה לפניך, כיצד מפרש רש"י את הפסוק הראשון בפרשת משפטים: ואלה המשפטים אשר תשים לפנייהם - לפנייהם ולא לפני עכו"ם! באם אנו דנים במשפטים אשר בינינו, שלא על פי דין תורה, יש בזה משום חלול השם הגדול והנורא. והלא פה בפרנקפורט יש לנו ברוך השם בית דין צדק, הדין דין תורה לאמיתו. ואני, אב בית הדין, פניתי אל המשטרה!"

רבי ישעיה הפסיק לרגע מרוב התרגשות, והמשיך מיד: "אינני מגזים בהערכת חומר פשעי. אף אינני מזלזל בנסיבות המקילות, שיכולות אולי לצדד במקצת לזכותי. בודאי שלא הייתי נכשל אף פעם במה שנכשלתי, אלמלא חשבתי בלבי: הגנבה בוצעה על ידי איש המתמצא היטב בהליכות ביתי. לא עלה בלבי כל השד על אחד מאחינו בני ישראל, כי אם חשדתי במשרתים הנוצרים היוצאים ובאים בביתנו. אותם לא יכולתי לקרוא לדין תורה, ואצלם יכלה רק המשטרה - ולא הבד"ץ - לערוך חפוש. אך כל הדברים האלה המצדדים מצד אחד לזכותי, הופכים מאידך נגדי. חשדתי ללא יסוד במשרתים הנוצרים, החשד הזה שהניעני לפנות אל המשטרה - חטא הוא, ואחריתו מרה עד למאד. כמה גדולים הם דברי חז"ל: "החושד בכשרים, לוקה בגופו". וכעת עלי לטשטש ולהסתיר את חטאי, מפני שנמצאים אנשים הנוטים לראות בי אדם גדול?

יודע ומכיר אני את מיעוט ערכי ואת שפלותי. אך לו גם באמת גדול בישראל הייתי, האם גדול אנכי מאבותינו הקדושים אשר תמיד הודו על פשעם, בפני עם ועדה? כמה גדולים הם אבותינו הקדושים, אף

בשעת קלקלתם! מי ימנה את רבבות אלפי ישראל במשך כל הדורות אשר בהכשלם בחטא או פשע, שאבו עוז ועודד ממזמורי תהלים, חזרו בתשובה, והתחילו בחיים חדשים! מוטב שאהיה לבז ולחרפה בעולם הזה, ולא אתבייש בעולם הנצחי! אם אין ביכלתי להיות סמל לרבים בתור איש שלא חטא מעולם, מוטב שאופיע לעיני כל כבעל תשובה. מי יודע?... אולי עוד אזכה ויכופר עוניי..."

כלו כוחותיו של רבי ישעיה, ולא יכול להמשיך.

הרבנית הגישה משהו לאכול, והוא לא סרב עוד.

ר' אברהם ברייטינגן נפרד ממנו, ומלא הערצה בפני גבורת הרוח שנתגלתה לעיניו, עזב את הבית.

המשך בשבוע הבא בע"ה.

מלאכת קוצר | ו' | ל"ט מלאכות שבת | עלוקט עשולחן ערוך ומגדולי הפוסקים

י"ז תמוז

כאשר הסלם נשען על מסמר היוצא מהעץ, שזהו צדין המתר לעלות עליו בשבת, צריך להזהר לא לעלות על המסמר עצמו היוצא מהעץ.

כמו כן אסור בשבת להניח את הסלם על המסמר שעל העץ, רק הוא צריך כבר להיות מנח מערב שבת על המסמר.

- סלסלה התלויה על העץ, אסור לקחת ממנה או להכניס בתוכה דברים.
- אם הסלסלה תלה על ברג שמחבר לעץ, מתר לקחת ממנה ולהכניס לתוכה דברים, וזה נקרא צדי צדין.
- במקרה שהסלסלה צרה, קד שעל ידי שהוא לוקח ממנה דברים, הוא גורם לנענע את העץ, אסור. פי זה נקרא משתמש באילן.

שם _____ משפחה _____
 ת"ת _____ כיתה _____
 את התשובות אפשר להגיש עד יום ד'.
 הפותרים נכונה יכנסו להגרלה.
ניתן לשלוח תשובות לפקס: 077-317-9305
 לעונים תשובות בפקס להשאיר מס' טלפון שנוכל לחזור.

הלכות

הזוכה בהגרלה
 נחמן יצחק
 ת"ת נחמת ציון
 כיתה ו' 2

בכח מה אפשר להפוך את כל ההסתרות לדעת? (לקוטי עצות)

סלסלה התלויה על העץ, מתי מתר להוציא ממנה דברים? (לויט מלאכות שבת)

סלם הנשען על העץ האם מתר לעלות עליו? (לויט מלאכות שבת)

תאוות העולם דומים הם לקרני אור הנכנסין בבית מאור החמה, הדומים לעמודים מחמת הזריחה של החמה, ומנסים לתפס ולחטוף אותן העמודי אור, ואין בתוך היד כלום. כך הם תאוות עולם הזה.

שיחות הר"ן ו'

ספורי חסידי ברסלב מחזה נפלא

מרב כסופים, הוא לא יכל להתאפק ופתח קצת את החדר שר' נתן שם.

אני לא מאמין, איזה אש יש בפניו הקדושים של ר' נתן. ממש מחזה!

כאשר הגיע למוהרנ"ת רצה מאוד לראת את פניו, אך שר' נתן כבר נכנס לחדרו.

אני כל כך משתוקק לזכות לראת את זיו פניו הקדושים

ר' זלמן רבה של מודיבקה ספר: פעם כשנשעתי לטשערינו, כדי לשבת אצל מוהרנ"ת

כמה כסופים, לזכות לשבת אצל מוהרנ"ת

תכף כשהבחין בי, אמר לי: **אה, זה אתה זלמן?**

אמרתי לעצמי: אולי אני מטעה את עצמי?! הבטתי שוב, ראיתי פניו מאירים באור שלא מעלמא הדין!

מה אמר לכם? מאתים מנורות, שלש מאות מנורות, פניו האירו!

מיד חזרו פניו להרגלם. וזה היה אצלי חדוש יותר, שבו רגע העלים את אור פניו, משל לא היה כלום.

חברת תקוני הכללי בשבת
15:30 – 16:30
חברת אבות ובנים בשבת
16:30 – 17:30
חברת תקוני הכללי והלקה בימי החול
17:20 – 18:40

קדם פוסטים למועד פאקו אישוי, טקסט לראשונים
הפשיגות.

תחפוט נעמן לחובסר אך ורק לשמחת חתם סופר ז"ל
052-7156621

הצלחה
שמואל איזיק בן רחל.
תהילה בת נורית.
משה עמית בן לילא וב"ב
ובל יונאי חלציו.
שאל חיים בן יונה.
נתן בן מסעודה הרסה.

רפואה שלימה
אור שמעון בן ירדנה.
נפן בת רעות.
שרה בת עינה.
פייגא בת שויבא.
נחמן בן פייגא.

רפואה שלימה
אסתר בת מוריה.
יעחק בן חנה.
מוריה בת שושנה.
דוד בן עביה.
עביה בת רומיה.
אורל בת אילנה.
אפרת בת תמר.
יוסף בן סלימה שושנה.
נעמי חגית בת ברכה
ג'זנט.
דוד עוזר בן אסתר וב"ב.

זרע של קיימא
נאור בן מלכה שושנה.
אביגיל בת יונה.

לעילוי נשמת
ידון בן יהונתן.
רבקה שושנה בת ר' דוד.
דוד בן סבירסה מרסל.
חנה בת שולה.
מאיר עמירם בן רבקה.

מ. צריכין לדעת שכלל ההסתרות שבעולם נעלם השם יתברך, כי יש שתי בחינות הסתרות. כי יש הסתרה ויש הסתרה שבתוך הסתרה. וכששם יתברך נסתרה בהסתרה אחת, גם כן קשה מאד למצוא, אך אין על פי כן אפשר לגע ולחזור עד שיתמצאו אותו יתברך מאחר שידע שעל כל פנים השם יתברך נסתרה ממנו.

אבל פשהשם יתברך נסתרה בהסתרה שבתוך הסתרה, דהינו שההסתרה בעצמה נסתרת ממנו, אזי קשה מאד למצוא אותו יתברך. וזה נמשך על ידי רבוי העונות רחמנא לצלן, כי עבר ושה נעשה לו כהתיר זה בחינת הסתרה אחת. אבל מי שעובר יותר חס ושלום, נופל לבחינת הסתרה שבתוך הסתרה.

אבל באמת גם שם בתוך ההסתרה שבתוך הסתרה, נעלם הוא יתברך, כי בלא חיותו יתברך אין שום קיום לשום דבר שבעולם. עלכן בלח עסק התורה יכולים להפוך כל ההסתרות לדעת. לידע שגם שם נעלם השם יתברך אפלו בתוך ההסתרה שבתוך הסתרה, עד שישמע קול הכרזת הגדול של התורה שפמכרזת וצווקת תמיד: "עד מתי פתים תאהבו פתי" וכו' עד שישבו אל ה' מכל מקום שהוא.

מא. לפי הגדלת הדעת כן הפרנסה בקול, וכל מי שחסר דעת ביותר הוא נגע וטורח אחר הפרנסה ביותר.

מב. לפי הגדלת הדעת כן נתרבה השלום כי מחלקת וכעס ואכזריות הוא מחסרון הדעת. וכל מה שמתרבה הדעת, מתרבה הרחמנות והחסד והשלום ועל ידי זה זוכין לרפואה.

אנשי הצדיק

יספר שכל למודו בא לו ביגיעה גדולה, כי בתחלה היה לומד משניות ולא היה מבין למודו. והיה בוכה הרבה לפני השם יתברך שיאיר עיניו, והיה בוכה ובוכה כל כך עד שזכה שיוכל ללמוד משניות, וכן אחר כך למד שאר ספרים ולא היה מבין גם כן והיה בוכה ובוכה גם כן הרבה מאד עד שזכה להבין. וכן בלמוד זה וכתבי האר"י ז"ל, היה בוכה גם כן הרבה עד שזכה להבין.

ואמר שבתחלה בכל ספר יספר שלמד לא היה מבין בו, והיה קשה לו הרבה ולא היה יכול לעמוד על פשוטן של דברים, והיה לו יסורים גדולים מזה. והיה למודו ביגיעה גדולה, ואף על פי כן למד הרבה מאד. כי היה מחזק עצמו מאד. והכל זכה על ידי תפלתו ובקשתו פנ"ל:

כיבוד אב ואם

ה"יהודי הקדוש" מפשיסחא למד מידי יום ביומו שיעור גמרא עם תלמידיו. בין התלמידים היה בחור יתום מאביו, תלמיד חכם מופלג, שישב ולמד בכל מאורו.

באחת הפעמים שישבו ולמדו, החל היהודי להעמיק בעניין אחד שהיה קשה לו. ודרכו של היהודי הקדוש הייתה לשהות בעינו מתוך דבקות עצומה במשך זמן ממושך. ראה התלמיד כך, והחליט ללכת לבית אמו האלמנה ולהשיב את נפשו בטעימה כל שהיא, כי הרגיש חלישות לב, וחשש שלא יוכל לעמוד בה.

כשסיים את ארוחתו בבית אימו, קם בחיפזון לחזור לבית המדרש כדי להמשיך בלימודו. כשפנה ללכת, בקשה ממנו אמו לעלות לעליית הגג כדי להוריד לה חבילת שחת שהייתה נחוצה לה. חשש הבחור אולי התחיל היהודי הקדוש את שיעורו, והוא יאחר, והלך מבלי לקיים את בקשתה של אימו.

בהיותו בדרך, חשב לעצמו: "הרי כל כולו של הלימוד הוא למען קיום תורה ומצוות, ועכשיו שהזדמנה לידי מצוות כיבוד אם, דחיתי אותה למען הלימוד?"

חזר הבחור במהירות לאחוריו, עלה לעליית הגג, והוריד לאימו את חבילת השחת שבקשה ממנו. כאשר פתח את דלת בית המדרש, נתעורר היהודי הקדוש מרעיונו, קם מלוא קומתו ושאל:

"אמור לי איזה מצווה קיימת? בבואך ראיתי שהאמורא אביי מלווה אותך, ומייד נתיישרה לי הקושיה שעיינת בה."

סיפר הבחור את האמת, שאימו בקשה ממנו להוריד לה חבילת שחת מעליית הגג, והוא קיים את דבריה ולכן איחר לשיעור.

אמר היהודי הקדוש לתלמידו:

"לאמורא אביי לא היה אב ואם, ולכן נקרא בשם אביי, ראשי תיבות של הפסוק 'אשר בך ירוחם יתום'. וכל פעם שיהודי מקיים מצוות כיבוד אב ואם, הוא מתלווה אליו כדי שיהיה גם לו חלק במצווה גדולה זו. ומכיוון שקימת מצוות כיבוד אם, התלווה אליך, ובבואו אמר לי את התירוץ של הקושיה שעסקתי בה."

על ההלכה
על ההלכות הנלמדות בסדר השבועי
הלכות תפילה

אנו מבקשים: "ובכן תן כבוד ה' לעמך". "ותמלוך אתה ה' לבדך"... זאת צריכה להיות בקשתנו העיקרית שכבוד שמים יתרבה ודעת אלקים תחדור לכל פינה שבעולם.

מספרים שבתנת תרע"ז, לאחר שהצאר ניקולאי הודח מכסא מלכותו והושם במעצר יחד עם משפחתו (בעיר טובולסק שבמערבה של סיביר) בקש מאת הממונים להשיג עליו שיגדילו את מנות המזון שלו.

משודע הדבר צחקו אז הכל לעובדה, שהשליט האדיר לשעבר שקע בשפלות שכזו, עד שלא מצא בעת צרה זו לו ולזרעו דבר חשוב יותר לתבוע מהשולטים עליו, אלא מנה יותר גדולה של לחם ותפוחי אדמה. "וכי מה ניתן לצפות מטפש שכזו" לעגו.

אל לנו להיות שוטים כמוהו בתחנונינו, נתפלל כיאות לבני מלך מלכו של העולם, אך ישוב נא המלך, הכל יכול אל מלכותו, "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" ושוב לא יתן לנסיכיו שירעבו וממילא יהיו מובטחים בכל טוב. הבה נבקש מה' על העיקר, והטפל ממילא יבוא ומאיליו.

בוא וראה מה בין יהודי לגוי, יהודי מכיון שהוא נזכר ביום המיתה, מיד הוא מתעורר לתשובה ולמעשים טובים, ואילו לגבי עשו נאמר דכשנזכר ביום המיתה מיד עמד והצהיר: "למה זה לי בכורה?!" דלברנש כמוהו לא היה עולמו אלא נזיד עדשים.